

Fecske Csaba

Az este közelít

életem hatvanadik évébe'
(még nem kötött a jó Isten kérébe
nem takarított be régi csűrébe
keresztemet súlyosabbra cserélte)
buszra ültem hogy a városba menjek
galambokat bámulásztam a téren
sokan voltak szinte Velencében
éreztem magam a Szent Márk téren
e tolakodó szárnyasok körében
minden lépésnél ropogott a térdem
vagyok tudatták velem csontjaim
(tágasabb szférákba repülnék ha volna min)
tudom tudom ez semmiképp sem érdem
a dantei sötét erdőbe értem
valahol messze szirének énekeltek
szegény Prufrock nem engem hívogattak
(hogy értelmet adjanak életemnek)
és mást sem csupán hallucináltam
nem láttam megnyílni a föld alatti termet
a percek mint ajtók csapódtak be mögöttem
sütött a nap cél nélkül lődörögtem
nem történt semmi különös egy nap
volt csak a többi közül szürke bágyadt
mely nem szít az emberben semmi vágyat
csak van hogy legyen hogy föl ne feseljen
az idő szövete bámultam a fényes
kirakatokat a lenge ruhájú nőket
gondolatban tovább vetkőztetve őket
vágyamat vágyva mint a fürdőző Zsuzsánnát
kileső nyálcsurgató vének szavatosságod
lejárt elévült öreg hiába látod
már semmi sem tiéd ebben az idegen világban
morzsája lett csak meg amire vágytam
egy középkorú kopottas nőben
hajdani szerelmem véltem fölfedezni
amint hirtelen felbukkant előttem
pulzusom szaporábban kezdett verni
szomorúnak fáradtnak látszott nem ismert meg
elszorult a szívem lám ez lett belőle

belőlünk az álmunk utat tévesztett
bizony nem ezt ígérte a kezdet
mint rozsdá a vasat eszi a mész a csontot
a sors amit csak lehet mindent elrontott
cipelem magam mint ócska koloncot
csitrik jöttek vihorászva szembe
velem róluk is ő jutott eszembe
valamiképp nem tudtam szabadulni tőle
mintha bennem maradt volna belőle
valami csak úgy mint köröm alatt a tüske
mindig a fájdalom üt pecsétet életünkre
mintegy így hitelesítvén azt talán
holnap már föltálatok az Úr asztalán
minél több mindent koptattam el
annál türelmetlenebbül kopogtat
rajtam eltévedt érzés gondolat
hízelegnek érveikből kifogytak hoztak
is valamit meg nem is mint a mesében
mit akarnak velem persze nem értem
egyre többször van úgy hogy amit kívánsz
nem kapod meg esdekelve hiába is kéred
noha azelőtt kéretlenül is megkaptad
olykor némi konc vettetik elébed
félelem a vacsorád unalom az ebéded
Istenem érdes Istenem hát ez vagyok én
csupán egy folt a kirakat üvegén
kopott ősz hajamba belekap a szél
aki megszólít nem az én nyelvemen beszél
tudatom pókhálóján mindjárt fönnakad
ez a szemtelen légy a pillanat
de rossz a kép a háló elszakad
s a pillanat pedig gyorsan tovazúg
és én tovább őrlődök ugyanúgy
mint eddig e pokoli malomban
aki voltam egykor mondjátok hol van
felsírnak a Széchenyi úti fák
megidézve mindnyájunk Kosztolányiját
mondhatnám én is ti voltatok az ifjúság
árnyékukba lépek nyomomat hagyva ott
a nap mint tojás sárgája csorog
szét az unatkozó álmos városon
mögöttem észrevétlen árnyékom oson
mint hűségeseb soha nem tudtam

igaz nem is akartam átlépni rajta
baktatok a levegő könnyű függönyét
szakítva szét önkéntelenül
a nap lassan a Bükk fejbúbjára ül
fáradtan közelít már az este
az örvénylő sötétségbe lesve
mire számíthatok én a hatvan éves
akinek magas a vérnyomása migrénje van
s egyre gyakrabban kap a szívéhez
aki a sikerre már oly nagyon nem éhes
vétkezve is gyermekien tiszta
ami már rég nincs azt várja vissza
titokban aranyat kotyvasztó alkimista
aki heveny múltjából lábadozva
a tapasztalat bányamélyéről hozza
föl amit talál azt a nagyon is kétes
valamit amiért akár meghalni is képes
(szája széléről nyalogatva hol az édes
mézet hol a keserű bürköt) amely
kezei közt gyorsan semmivé lesz

Fecske Csaba

A szenvedő Anyegin

a hullámpocakos Néva fut
mint dolga után Anyegin
kiből másoknak csak morzsa jut
és hosszan nem ízlelhet íny
a sors kegyeltje ő mondanám
ha rávinne a szívem és a szám
hiszen megvolt a keresztje
néki is s holtig cipelte
ifjúság lángoló szerelmek
tüzéből csak hamu marad
föl se kelt már lemegy nap
a boldog percek elszelelnek
célt érni minden úgy siet
kifacsart citrom lesz szived

barátját gyászolja Anyegin
bárcsak nyugalmat találna
nyílként remeg szívében a kín
rávetül Lenszkij nagy árnya
kéklik az ödémás őszi hold
újra él és fáj most ami volt
talán az ördög csalta törbe
legjobb barátját megölte
fölmerül előtte Tatjana
alakja indul feléje
egy lépés csak hogy elérje
s rájön hogy megtréfálta álma
megcsalta sok hiú remény
mind mást ígért az elején

úgy fáj hogy lázas ifjúsága
sötét árnyékként elsuhan
súlyos tettének nagy az ára
élhetne vígan boldogan
szép hitvesével otthonában
nem kivert kutyaként magányban
ne mondd hogy megérdemelte
sebzetten vergődik lelke
szenvedni ez hát a szív dolga

ó szenvedett Tatjana is
bár Jevgenyij nem volt hamis
ma már bizony másként válaszolna
nem ismétli magát a sors
oly sok kincset eltékozolsz

jó lenne mindent újraélni
ami jó volt ami szép volt
ám dőreség ilyet remélni
nincs nap ha borult az égbolt
Tatjana szívéből jégcsapok
csüggnek megadja amit kapott
egykor titkolt szerelmétől
láva tör fel úgy a mélyből
mint Jevgenyinünkből a vágy
pusztító erővel vadul
szened láza nem csillapul
társaságból számúzi magát
a kies tájat kedveli
ám helyét sehol sem leli

szíve mint az üres szála
ha utolsó vendége int
árnyak vetődnek ablakára
elmúlt a nyár ősz jön megint
hiába minden ó hiába
a sorssal mért szállnál vitába
ködöt lehel az éjszaka
orrába csap a vér szaga
sok jó időm veszett el évek
gondolja búsan Anyegin
napra nap sorjáz mint a rím
felróva mind a veszteséget
ó szegény nem kell már neki
reményt titkolni félteni...

(Publikálva: Agria 2008. tavasz)

Fecske Csaba

Anyegin elkallódott levele

sokat gondolok magára mostanában
ott rejtőzött valahol agyam rejtett zugában
és most megcsillant mint tócsa a napsütésben
ki hitte volna még tegnap nem gondoltam én sem
hogy így lesz életem spirituális része lett
ez az egész olyan váratlan annyira meglepett
hogy válaszol majd nem is reméltem
magával így reményt fájdalomat cseréltem
észrevétlenül bőröm alá költözött ráfonódott
a csontjaimra nem tudom a közelség mire ad módot
ne féljen nem kérek semmit magától
amit érzek gondolok néha röpít néha meg gátol
azt mondja Nietzsche más a szó és más a tett
egy költő pedig hogy csak az van ami lehet
úgy gondolni magára ahogyan én gondolok
talán tapintatlanság de jó okom van rá
minden kis gesztusát dekódolom merész
fölismerések mocsaráig jutott az ész
elképezem és ez olyan jó hogy megfogom a kezét
ha Istent ismer gondolatban se vét hát jó
visszafogom magam csak az legyen de az nagyon
ami van elhasználódik elvásik az ember míg eljut
a tündöklő pillanat peremére a vágyig
melynek sötétlő mélyén ott a másik

leszáll az októbervégi est vigasztalanul esik
a világ elveszítette vidámabb színeit
a zöld sárga lett majd barnaként szelelt el
szél-kócolta dáliákat tett a vázába reggel
a lecsupált kertben még tartja magát néhány zaklatott
őszirozsa és dália megérhetnek még egy-két napot
beleremeg amikor kinéz a párás ablakon
hova menekülhetne nem mutatja semmi nyom
sorstársának érzi a megnyomorított kertet
ahol a szél nedves szirmokat és leveleket emelget
s messze a folyóparton túl sovány fák mögött
hatalmas fehér báláit görgeti a köd
ősz van nagyon de még nincs veszve
minden jöhet szép és jó életembe

lehet hogy egyszer majd meglátogatom
addig is ezt a reményt pátyolgatom
rejtegetem fényesítgetem a bőrömön összegyűlt
napfényt viszem el magának
melegét életem legszebb nyarának
sose kérdeztem még volt-e valaha boldog
körültáncolták-e szívét örömök kis koboldok
voltak-e vannak-e álmai a boldogság tudom mindig
egy fűszál éjjelében tűnik tova
ami emberi csak annyira örök mint vízbe dobott
kő nyomán hangtalanul gyűrűző vízkörök
egy perc sem telik belé és elsimulnak
ránctalan víztükör rejti a mélyt a múltat
a kezdet nem ezt ígérte sokat veszítettünk
de azért még így is megérte sok szép lett
általunk megélve mindazért amit kaptunk és kapunk még
itt vagyunk cserébe éjszaka lesz ha vége a napnak
véget ér az éj és itt a reggel a semmi gödreit
próbáljuk betömni életünkkel mindig minden
átadja helyét valami másnak szeretünk
így vetünk tört a halálnak nem tudom eloltani
a tüzet mely lefojtva izzik bennem szakadatlan
Istenem hol vagyok magamra maradtam
vigyázzon eltörök ha durván eltaszít
csorba edénye leszek az eljövendő időnek
mosolyt cseréljünk inkább mint könnyet
adjon lehetőséget hogy szépen visszavonuljak
én nem tudok összekötni jelent és múltat
néha úgy gondolom hogy megszökött innét
és falura költözött ahol csönd van és nyugalom
szívét szelíden körbefolyja az idő
tűnődve gondol az elmúlt és jövendő napokra
kicsiny szigetének uralkodója foglya
ki tudja mit visz és mit hoz a holnap
semmi sem múlik el egészen lesz ami volt
és lesznek akik valaha voltak

(Publikálva: Lyukasóra, 2002/11.)

